

РЕШЕНИЕ

№ 9760

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10772** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. Н. Ч. срещу Акт за прихващане или възстановяване №ПО-22221724017289-004-001/05.03.2024г., потвърден с Решение №677/20.05.2024г. на директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че оспорения акт е неправилен и незаконосъобразен. Сочил, че в качеството си на нотариус – самоосигуряващо се лице е подал Справка-декларация по ЗДДС за месец септември 2023г. и на 16.10.2023г. е внесъл сумата от 3 313,83лв. по сметка на НАП. Същият допуснал грешка в платежно нареждане към бюджета като вместо да впише себе си като задължено лице, посочил името на В. Х. В. и неговото ЕГН, което се дължало на факта, че същия ден в качеството на нотариус е извършвал плащане по имотни сделки на В.. В резултат на това неговите задължения останали неплатени, а върху тях се начислили лихви. Лицето В. уведомило НАП за допуснатата грешка писмено и дало съгласие сумата да бъде прехвърлена по партидата на жалбоподателя Ч.. Жалбоподателят твърди, че сумата по неговото задължение е внесена в срок, но по друга данъчна партида. Оспорва изводите на органа, че следва да се пристъпи към уреждане на правоотношенията между двете лица по гражданско-правен ред, както и че следва отново да внесе сумата за погасяване на задължението си, тъй като сумата е постъпила по сметка на НАП за ДДС, а В. не е ригистрирано по ДДС лице. Моли за отмяна на АПВ и потвърждаващото го решение на директора на ДОДОП, както и да се задължи органа да прехвърли сумата по партидата на жалбоподателя.

В съдебно заседание поддържа жалбата в писмена молба до размера на лихвата, а именно за сумата от 337,64лв., представя писмени доказателства, претендира разноски.

Ответникът по жалбата, директора на Дирекция "ОДОП" С., чрез процесуалния си представител юрк. А. изразява становище за неоснователност на жалбата, по съображения, които са изложени в решението, с което обжалваният акт е потвърден. Предвид представените нови доказателства счита, че е налице отпаднал правен интерес от оспорване и моли за прекратяване на производството.

Съдът, като взе предвид констатациите в обжалвания акт, становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на фазата на административния контрол.

Актът, който се обжалва пред административния съд, е потвърден с Решение № 677/20.05.2024 г. на директора на Дирекция "ОДОП" – С.. При това положение жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Установено е по делото, че с Резолюция за извършване на проверка №ПО-22221724017289-О.-ОО1 / 16.02.2024 г., издадена от С. Г. Н., на длъжност главен инспектор по приходите в отдел „Услуги за клиенти“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-1105/30.11.2023 г, на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на проверка по прихващане и/или възстановяване на Е. Н. Ч.. Проверката е инициирана по повод подадено от него по реда на чл. 129, ал. 7 от ДОПК искане с №ПО-22221724017289-О.-ОО1/16.02.2024 г. за преразглеждане на данъчно-осигурителната му сметка.

В резултат на извършената проверка е съставен обжалваният АПВ №ПО-22221724017289-004-001/05.03.2024 г. В него е посочено, че Е. Н. Ч. е с регистрация като осигурител с ЕИК[ЕИК] и е самоосигуряващо се лице от 2008 г. за свободна професия. От 2008 г. са подавани годишни данъчни декларации по реда на чл. 50 и чл. 55, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ и чл. 201, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходна облагане /ЗКПО/, както и декларации обр. 1 и обр. б като самоосигуряващо се лице.

В констативната част на АПВ е изложена фактическа обстановка, свързана с проверка на данъчно-осигурителната му сметка, при която е установено, че няма надвнесени суми.

Органът е посочил, че съгласно чл. 87 от ДОПК на всяко данъчнозадължено лице се открива данъчно-осигурителна сметка /Д./. В нея внесените публични задължения постъпват по 4 вида подсметки, както следва:-за данъци и други задължения за централния бюджет; -за здравноосигурителни вноски за бюджета на Националния осигурителен институт /НЗОК/; -за задължителни осигурителни вноски за социално-осигурителните фондове, администрирани от Националния осигурителен институт /НОИ/; -за вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване /ДЗПО/.

Жалбоподателят е извършил превод на дължимия по реда на чл. 88, ал. 1 от ЗДДС данък в размер на 3 313,83 лв., но в платежния документ за задължено лице са посочени името и ЕГН на друго задължено лице - В. Х. В.. При тези обстоятелства сумата, постъпила по сметка на ТД на НАП е отнесена по данъчната сметка на В. В.. При извършена проверка от решаващия орган се установява, че с част от нея са погасени задължения на В. В. за лихви, начислени във връзка с подадени годишни

данъчни декларации по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. общо в размер на 28,86 лв. Задължението на Е. Н. Ч., формирано от декларирания ДДС за внасяне за м. 09.2023 г. е останало непогасено.

Според органа, независимо от обстоятелството, че допускането на техническа грешка при попълване на платежните нареждания за внасяне на публични вземания е възможна хипотеза, в случая водещо обстоятелство е липсата на недължимо внесена сума от страна на Е. Н. Ч., която да е отразена по неговата данъчно- осигурителна сметка, т. е. не са налице предпоставките на чл. 128 от ДОПК.

В платежния документ са изписани напълно коректно и правилно името и ЕГН на задълженото лице, в чиято полза е извършено плащането. При липсата на несъответствие случаят не следва да се разглежда като техническа грешка, която да бъде отстранена след проверка от съответния служител на НАП.

Сочи се , че относно допуснати грешки в платежни нареждания е изразено становище в писмо изх. №20-00-117 от 16.06.2015 г. на ЦУ на НАП. В цитираното писмо е посочено, че в тези случаи редът по чл. 128 и следващи от ДОПК е неприложим, а взаимоотношенията между лицата имат частноправен характер и могат да бъдат уредени по предвидения за това гражданско - правен ред. В тази връзка има и изразено становище в писмо №2 1835-1/21.12.2011 г.. публикувано в сайта на НАП - регистър на писмени запитвания.

При тази фактическа обстановка, решаващият орган счита, че не са налице предпоставките за прилагане разпоредбата на чл. 128 от ДОПК по отношение на Е. Н. Ч., а взаимоотношенията между лицата имат частноправен характер и могат да бъдат уредени по предвидения за това гражданско правен ред.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя е представено Решение № П-16001325016524-134-001/23.01.2025г. за поправка на Акт за прихващане или възстановяване, издадено на осн. чл. 62 ал.1 и ал. 2 от АПК и въз основа на подадена молба от 23.01.2025г. и извършена проверка на очевидна фактическа грешка в АПВ № П-16001324187007-004-001/05.11.2024г., издаден на В. Х. В. с който се възстановява надвнесена сума в размер на 3284, 97лв. по сметка на същия.

Приложено е и искане за прихващане и възстановяване до ТД на НАП офис П., препратено по компетентност на ТД на НАП офис В. с писмо от 12.03.2024г./л.32/.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Обжалвания акт е издаден от оправомощен орган, съгласно чл. 110, ал. 4, вр. чл. 129, ал. 5 от ДОПК, в рамките на неговата материална и персонална компетентност. Производството се е развило по реда на чл. 129, ал. 5 от ДОПК и след извършена проверка, възложена с Резолюция от 16.02.2024г. от главен инспектор по приходите С. Н..

Административното производство е започнало на база Резолюция за извършване на проверка от 16.02.2024г./л.24/. Установено е, че е отправено искане до ТД на НАП офис В. за възстановяване с вх.№ ПО-22221724017289-О.-001/16.02.2024г. /л.33/ от жалбоподателя Ч. на сумата от 3 313,83лв. като недължимо внесена. Установено е, че лицето е самоосигуряващо се от 2008г., има подавани Декларации образец 1 и образец 6, ГЗЗ от 2008-2022 и декларация по чл. 55 от ЗДДФР и чл. 201 ал.1 от ЗКПО за всяко тримесечие. Не се установява недължимо внесена сума за Е. Ч.. Проверяваното лице има данъчни задължения.

На 05.03.2024 г. е издаден оспореният АПВ , с който се установява липса на

недължимо платени и събрани суми, поради което на възстановяване подлежат 0 /нула/лв. Така издадения АПВ е връчен по електронен път на 05.03.2024 г./л.28/

При тези установявания, съдът прецени следното:

По делото няма спор за факти. Установено е безспорно, че въпросната сума, чието възстановяване претендира жалбоподателя, представлява дължим данък за м.09.2023г. по представена от него СД по ЗДДС г. Към момента на издаване на оспореното решение при ТД на НАП С. не е налице сума от 3 313,83 лв. която да е недължимо събрана, и да се следва за възстановяване на жалбоподателя.

Съгласно чл. 129, ал. 1 ДОПК прихващането или възстановяването на недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции се извършва по два способа: служебно по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на данъчно задълженото лице. Производството по издаване на процесния АПВ е започнало по инициатива на жалбоподателя. След постъпване на искането чл. 129, ал. 2 ДОПК предвижда като процесуални възможности възлагането на ревизия или на проверка. В настоящия случай е възложена проверка, както вече се посочи по-горе в изложението. При извършена служебната проверка за законосъобразност на акта не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да налагат неговата отмяна на това основание като незаконосъобразен.

По материалната законосъобразност на акта съдът прецени следното:

В нормата на ал. 5 на чл. 129 от ДОПК е указано, че органът по приходите е длъжен в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на: 1. суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, такси, глоби, имуществени санкции, установени, събрани или наложени от органите по приходите, включително внесени по писмено указание или становище; 2. незаконосъобразно отказани за възстановяване суми. На възстановяване, съгласно чл. 129, ал. 1 ДОПК подлежат недължимо платени или събрани суми за данъци. За жалбоподателя такива не са били установени.

Така очертаната правна уредба, съотнесена към конкретния казус, налага да се приеме, че основателно е прието, че липсва основание да бъде признато правото на възстановяване на жалбоподателят, поради което същото се явява съобразено с материалноправните разпоредби, издаден без да е допуснато съществено нарушение на административно – производствените правила. Крайният извод на съда е, че Акт за прихващане или възстановяване №ПО-22221724017289-004-001/05.03.2024г., потвърден с Решение №677/20.05.2024г. на директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП.

Представеното от жалбоподателя в съдебно заседание Решение за поправка на АПВ касае друго лице – В. В., на когото, а не на жалбоподателя е възстановена сумата от 3284,97лв. и същото не подлежи на разглеждане в настоящето производство. Поради това неоснователно е искането на ответника за прекратяване на настоящето производство, поради отпаднал правен интерес. Неоснователно е и искането на жалбоподателя за възстановяване на начислената лихва за забавено плащане към НАП, доколкото по неговата данъчна партида такова е извършено едва на 24.01.2025г. При така изложената фактическа обстановка съдът намира за законосъобразен АПВ №

№ПО-22221724017289-004-001/05.03.2024г., потвърден с Решение №677/20.05.2024г. на директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП.

При този изход на спора и предвид направеното искане, съдът намира, че на основание чл. 161 ДОПК на ответника следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 631 лв./ шестстотин тридесет и един/ лв. на основание чл. 161 от ДОПК вр. чл. 7 ал.2 т.2 от Наредба за възнагражденията за адвокатска работа.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н. Ч. срещу Акт за прихващане или възстановяване №ПО-22221724017289-004-001/05.03.2024г., потвърден с Решение №677/20.05.2024г. на директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП

ОСЪЖДА Е. Н. Ч. да заплати на НАП сумата от 631 лв./ шестстотин тридесет и един/ лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните пред Върховен административен съд.

Съдия: